In zaak 153/80,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag, van het Finanzgericht Hamburg, in het aldaar aanhangig geding tussen

RUMHAUS HANSEN GMBH & CO., gevestigd te Flensburg,

en

HAUPTZOLLAMT FLENSBURG,

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging van artikel 95 van het EEG-Verdrag, in verband met de toepassing van het Branntweinmonopolgesetz van 8 april 1922,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, A. Touffait en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de opmerkingen gemaakt krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Hof van Justitie van de EEG kan worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

De vennootschap Rumhaus Hansen GmbH & Co. (hierna te noemen: Hansen), gevestigd te Flensburg, impor-

teert en produceert voor menselijke consumptie bestemd gedistilleerd. Zij gebruikt daartoe alcoholsoorten van de meest verscheiden herkomst, die zij in haar eigen entrepot opslaat en mengt.

In het tijdvak 17 april — 12 oktober 1973 deed Hansen bij het Hauptzollamt Flensburg verschillende partijen lichte rum uit Guadeloupe, inklaren, met aangifte dat de waar buiten haar entrepot zou worden gebracht.

Volgens het meermalen gewijzigde Branntweinmonopolgesetz van 8 april 1922 wordt van gedistilleerd in drie gevallen een verbruiksbelasting geheven:

a) Gedistilleerd van binnenlandse herkomst moet in beginsel aan de Monopolverwaltung worden geleverd tegen een Branntweinübernahmepreis (overnameprijs), berekend op grondslag van een door de administratie vastgestelde Branntweingrundpreis (basisprijs); van dit door de Monopolverwaltung verhandeld gedistilleerd wordt, overeenkomstig artikel 84, lid 1, Branntweinsteuer geheven. In het litigieuze tijdvak bedroeg deze belasting DM 1 500/hl.

b) Van gedistilleerd dat krachtens artikel 76 van het Branntweinmonopolgesetz niet aan de Bundesmonopolverwaltung behoeft te worden geleverd dan wel, ondanks de daartoe bestaande verplichting, niet aan de Bundesmonopolverwaltung wordt geleverd, wordt krachtens artikel 78 een Branntweinaufschlag geheven. Tot de inwerkingtreding van de wet van 2 mei 1976 tot wijziging van het Branntweinmonopolgesetz (Bundesgesetzblatt I, blz. 1145), vastgesteld na de arresten, door het Hof van Justitie op 17 februari 1975 gewezen in de zaken 45/75 (Rewe, Jurispr. 1975, blz. 181) en 91/75 (Miritz, Jurispr. 1976, blz. 217), was de Branntweinaufschlag volgens de destijds geldende versie van artikel 79, lid 1, eerste volzin, van het Branntweinmonopolgesetz gelijk aan het verschil tussen de normale verkoopsprijs van gedistilleerd en de basisprijs, verminderd met het gemiddeld bedrag van de kosten die de Bundesmonopolverwaltung zich bespaarde doordat het met bedoeld gedistilleerd geen bemoeienis had; dit laatste bedrag werd, volgens artikel 79, lid 1, tweede volzin, oude versie, jaarlijks bij de beschikking van de Bundesminister der Finanzen dan wel van de Bundesmonopolverwaltung vastgesteld.

In het litigieuze tijdvak bedroegen de gewone verkoopsprijzen per hectoliter DM 1 763, de basisprijs DM 203 (van april tot september 1973) onderscheidenlijk DM 214 (in oktober 1973), de bespaarde kosten DM 23, zodat de Branntweinaufschlag eerst DM 1 537 en vervolgens DM 1 526/hl bedroeg.

Volgens artikel 79, lid 2, eerste alinea, van het Branntweinmonopolgesetz zou er op de Branntweinaufschlag, geldende voor gedistilleerd geproduceerd in een Abfindungsbrennerei (forfaitair belaste distilleerderij) of door een Stoffbesitzer (eigenaar der grondstoffen) — in het kader van een voor het monopolie gunstige produktieregeling, dat wil zeggen bij produktie in een Verschlußkleinbrennerei („onder zegel" producerende kleine distilleerderij) waar niet meer dan 4 hl brandewijn per jaar geproduceerd wordt dan wel, voor gedistilleerd dat binnen de grenzen van het produktiequotum geacht wordt te zijn geproduceerd in een Obstgemeinschaftsbrennerei (coöperatieve vruchtendistilleerderij), een korting worden toegepast overeenkomende met de basisprijs (DM 203, vervolgens DM 214), waardoor de Branntweinaufschlag tot DM 1 334 en vervolgens tot DM 1 312/hl werd teruggebracht.

Voor gedistilleerd, uitsluitend gefabriceerd uit steenvruchten, bessen of gentiaanwortel, zou de Branntweinaufschlag extra worden verminderd met een bedrag, overeenkomende met 60 % van de basisprijs — ofwel DM 121,80 en vervolgens DM 128,40. Van zulk gedistilleerd zou dus een Branntweinaufschlag van DM 1 212,20 en vervolgens DM 1 183,60/hl worden geheven.

Op de Branntweinaufschlag werden, volgens artikel 79, leden 3, 4, 5 en 8, ook bepaalde verhogingen toegepast, met name geldende voor gedistilleerd, onder bepaalde voorwaarden geproduceerd in Verschlußbrennereinen, gewerbliche Brennereien en Obstverschlußbrennereien.

c) Van ingevoerd gedistilleerd wordt volgens artikel 151, lid 1, van het Branntweinmonopolgesetz, Monopolausgleich geheven. Die Ausgleich komt overeen met het verschil tussen de normale verkoopsprijs (destijds DM 1 763) en de basisprijs (DM 203, vervolgens DM 214) en bedroeg in het litigieuze tijdvak DM 1 560 en vervolgens DM 1 549/hl.

Het verschil tussen de Monopolausgleich (DM 1 560 of DM 1 549) en de belasting op het gedistilleerd (DM 1 500), de zogenaamde Monopolausgleichspitze, werd geacht overeen te komen met de commercialisatiekosten van de Bundesmonopolverwaltung en afgewenteld op de door het monopolie verkochte binnenlandse produkten.

Bij inklaring werd over de door Hansen ingevoerde rum de Monopolausgleichspitze berekend.

Toen de waar het entrepot verliet, heeft het Hauptzollamt Flensburg, overeenkomstig de destijds geldende wettelijke regeling, in 71 aanslagen, het tijdvak april-oktober 1973 betreffende, van Hansen betaling verlangd van Monopolausgleich ad DM 1 500/hl.

Nadat Hansen een bezwaarschrift had ingediend, heeft het Hauptzollamt Flensburg de 71 aanslagen gerectificeerd in een nadere aanslag van 20 september 1974. Die aanslag bracht evenwel geen wijziging in het heffingspercentage van DM 1 500/hl.

Hansen maakte de zaak vervolgens aanhangig bij het Finanzgericht te Hamburg, in hoofdzaak stellende dat de heffing van een Monopolausgleich ad DM 1 500/hl, naast de Monopolausgleichspitze, in strijd zou zijn met artikel 95 van het EEG-Verdrag, immers van in Duitsland uit vruchten verkregen gedistilleerd zou veel minder belasting worden geheven dan van uit Guadeloupe geïmporteerde rum.

Het Finanzgericht te Hamburg heeft, bij beschikking van zijn vierde kamer van 12 juni 1980, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag het geding geschorst totdat het Hof van Justitie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak zou hebben gedaan over de navolgende vraag:

Moet artikel 95, eerste en tweede alinea, EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het alleen dan van toepassing is, indien voor gelijksoortige (eerste alinea) of anderszins met de ingevoerde produkten concurrerende (tweede alinea) nationale produkten gelijksoortige produktievoorwaarden als voor de ingevoerde produkten bestaan, of is alleen de gelijksoortigheid van de produkten respectievelijk de concurrentieverhouding van belang, of kan de uitbreiding van de belastingfaciliteit voor nationale produkten tot ingevoerde produkten bovendien afhankelijk worden gesteld van produktiehoeveelheden per bedrijf als juridische of economische eenheid?

De beschikking van het Finanzgericht te Hamburg is op 27 juni 1980 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG zijn op 28 augustus 1980, 17 september 1980 en 19 september 1980, schriftelijke opmerkingen ingediend door — onderscheidenlijk — de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Wägenbaur, de firma Rumhaus Hansen GmbH & Co., verzoekster in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door D. Ehle, advocaat

te Keulen, en de regering van de Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door H. Boie, Oberregierungsrat in het Bundeswirtschaftsministerium.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel de regering van de Bondsregering Duitsland uitgenodigd een vergelijkend overzicht over te leggen van de door verzoekster in het hoofdgeding ingeroepen bepalingen van het Branntweinmonopolgesetz, zoals die in 1973 en thans luid(d)en, en partijen verzocht zich, met inaanmerkingneming van het arrest, door het Hof op 30 oktober 1980 gewezen in de zaak 26/80 (Schneider-Import), over de vraag van het Finanzgericht te Hamburg uit te spreken. Aan deze verzoeken is binnen de gestelde termijnen gevolg gegeven.

Bij beschikking van 3 december 1980 heeft het Hof krachtens artikel 95, lid 1, en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, de zaak naar de Tweede kamer verwezen.

II — Bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Rumhaus Hansen GmbH & Co., verzoekster in het hoofdgeding, wijst er op dat het Finanzgericht Hamburg bij vonnis van 15 februari 1977, gewezen in een parallel lopende procedure, de heffing van de „Monopolausgleichspitze" in strijd verklaard heeft met de artikelen 37 en 95 van het EEG-Verdrag, terwijl het Bundesfinanzhof zich, bij interlocutoire uitspraak van 6 november 1979 en vervolgens bij arrest van 16 juli 1980, over de rechtmatigheid dier belasting heeft uitgesproken. Uitlegging gevend aan het arrest, door het Hof op 10 oktober 1978 gewezen in de zaak 148/77 (Hansen I, Jurispr. blz. 1787), waarin het Hof heeft geoordeeld dat de fiscale voordelen, in een nationale wettelijke regeling aan bepaalde soorten gedistilleerd of bepaalde categorieën producenten toegekend, ook hebben te gelden voor uit de andere Lid-Staten ingevoerde soorten gedistilleerd die, inaanmerking genomen de criteria welke aan artikel 95, eerste en tweede alinea, ten grondslag liggen, aan dezelfde voorwaarden voldoen, verklaarde het Bundesfinanzhof voor recht dat bij ingevoerd gedistilleerd dient te worden te rade gegaan met het percentage, geldende voor Duits gedistilleerd, gefabriceerd in een onderneming die met de buitenlandse onderneming kan worden vergeleken, des dat er een vergelijking zou moeten worden beproefd van de onderscheiden produktievoorwaarden of -omstandigheden. Deze opvatting, welker juistheid, gezien 's Hofs jurisprudentie, zeer dubieus is, wordt in het bodemgeschil kennelijk niet door het Finanzgericht Hamburg gedeeld. Naar aanleiding van de vragen, door het Finanzgericht aan het Hof van Justitie gesteld, dient het volgende te worden opgemerkt:

De vergelijking der ondernemingen en produktievoorwaarden

a) Ter beoordeling van de produktievoorwaarden kunnen maatstaven van zeer onderscheiden aard worden aangelegd, die, behalve economische, sociale en klimatologische voorwaarden, ook de wettelijke produktieomstandigheden kunnen betreffen, alsmede voorwaarden van kwantitatieve aard. Het Bundesfinanzhof brengt er zelfs het begrip „omstandigheden", ontleend aan artikel 79, lid 2-6 van het Branntweinmonopolge-

setz, bij te pas. In zulke bepalingen gaat het om instituten die aan de monopoliewetgeving eigen zijn, zoals Abfindungsbrennereien, Stoffbesitzer, Obstgemeinschaftsbrennereien, Verschlußbrennereien, gewerbliche Brennereien, Obstverschlußbrennereien; deze instituten zijn gedetailleerd beschreven in het Branntweinmonopolgesetz en zijn uitvoeringsvoorschriften; soms wordt een vergunning verlangd; ook wordt er gewerkt met andere, formeel niet in artikel 79 voorziene, privileges, zoals Brennen im Abschnitt (distillatie binnen een bepaalde periode) en Überausbeute (belastingvrij produktie-excedent).

Volgens het Bundesfinanzhof dienen de buitenlandse produktieondernemingen te worden vergeleken met een groot aantal nationale ondernemingen met zeer uiteenlopende kenmerken, ondernemingen waarvan sommige hun bestaan aan het monopolie te danken hebben en die er bij vrije mededinging heel anders uit zouden zien.

b) In materieel opzicht gelijke produktiecondities voor alcoholhoudende dranken zijn, in zo verschillende streken als Guadeloupe, de Bondsrepubliek Duitsland of andere Europese staten, onbestaanbaar. Als het Bundesfinanzhof de onmogelijkheid een feit te bewijzen ten laste brengt van degene die het feit inroept, ligt daaraan de veronderstelling ten grondslag dat vergelijking der produktieomstandigheden niet alleen rechtens, gezien de doelstellingen van artikel 95 van het Verdrag, geoorloofd, maar ook feitelijk mogelijk en denkbaar is. In casu is daarvan kennelijk geen sprake.

c) Door zulk een vergelijking van ondernemingen of produktiecondities zou men het in artikel 95 vastgelegde verbod van fiscale discriminatie praktisch ongedaan maken: in rechte zouden de Lid-Staten zich uitsloven om aan te tonen dat de nationale produktie onder „bijzondere voorwaarden" plaatsvindt, om aan een gelijke fiscale behandeling van ingevoerde produkten te ontkomen. Zulk een uitlegging zou het al spoedig doen komen tot „partiële fiscale markten", het hoofddoel van artikel 95, namelijk een volkomen neutraliteit van binnenlandse belastingen te verzekeren waar nationale en ingevoerde produkten met elkander concurreren, zou al heel gauw worden miskend.

d) Toen het Hof in zijn arrest-Hansen I voor recht verklaarde dat voordelen, in nationale belastingregelingen toegekend, volgens artikel 95 op niet discriminerende wijze ook hebben te gelden voor uit andere Lid-Staten afkomstig gedistilleerd, en dat er in zoverre niet om aan zulke bijzondere regelingen ten grondslag liggende redenen van sociale of andere aard dan wel naar het relatief belang van de betrokken produktie, gerelateerd aan de gewone belastingregeling, mag worden onderscheiden, heeft het willen doen uitkomen dat aan zulke voordelen een zo ruim mogelijke gelding moet toekomen. Het heeft de term „gelijksoortig" zeer ruim geïnterpreteerd.

In het arrest, op 27 februari 1980 gewezen in de zaak 168/78 (Commissie t. Franse Republiek, Jurispr. 1980, blz. 347) heeft het Hof het arrest-Hansen I in die zin verfijnd, dat het niet mag worden geacht fiscale differentiaties van discriminerende of protectionistische aard te dekken; voor een strikt nationale toekenning van zulke fiscale voordelen is alleen plaats in uitzonderingsgevallen, de stand van het gemeenschapsrecht in aanmerking genomen.

e) Artikel 79, lid 2, van het Branntweinmonopolgesetz berust op overwegingen, door de monopolie-economie ingegeven; het betreft ondernemingen die, in het kader van het Branntweinmono-

polgesetz en zijn uitvoeringsvoorschriften, aan tal van wettelijke en administratieve voorwaarden gebonden zijn; het artikel is een regel, bedoeld om de afzet en veredeling van landbouwprodukten in het kader van een staatsmonopolie van commerciële aard, mogelijk te maken.

De aan het Hof gestelde vraag betreft niet zozeer artikel 96 als wel het — ruimere — discriminatieverbod van artikel 37.

f) Een Abfindungsbrennerei kan een economische eenheid zijn welke, gebaseerd op samenwerking met een groot aantal Stoffbesitzer, honderden hectoliters per jaar produceert. Bij vergelijking van ondernemingen mag niet alleen met de rechtsbetrekkingen te rade worden gegaan; met name dient rekening te worden gehouden met de werkelijke economische omstandigheden, waarop het voor de markt, en dus voor de mededinging, uiteindelijk aankomt.

g) In zijn arrest-Schneider-Import heeft het Hof op de vraag of een „vergelijking van ondernemingen", wil zeggen dat alle produktiecondities met elkander moeten worden vergeleken, een negatief antwoord gegeven: daargelaten de gelijksoortigheid der produkten, kan er alleen volgens de modaliteiten waaraan door de producenten van andere Lid-Staten kan worden voldaan, aanspraak op een gedifferentieerde behandeling worden gemaakt.

De produktieomvang

a) Voor artikel 95 van het Verdrag komt het alleen op de gelijksoortigheid der produkten aan; het verbod van belastingdiscriminatie is niet van andere, restrictieve criteria afhankelijk gesteld.

b) Voor uitbreiding van een belastingvoordeel dat op een bepaalde produktieomvang gebaseerd is, tot ingevoerde produkten, moet aan drie voorwaarden voldaan zijn: de produktieomvang moet in een mededingingssituatie zijn bereikt; die omvang moet volgens duidelijke, objectieve criteria zijn vastgesteld; die omvang moet naar nationaal en gemeenschapsrecht gerechtvaardigd zijn, dat wil zeggen ter verwezenlijking van een rechtmatig doel passend en noodzakelijk, en aan dat doel geëvenredigd zijn. Maar artikel 79 van het Branntweinmonopolgesetz, zoals het in het litigieuze tijdvak luidde, voldeed aan geen van deze drie voorwaarden.

De aangehouden produktiehoeveelheden dragen een puur monopolistisch en dus discriminerend karakter: de percentages zijn gebaseerd op de basisprijs van het gedistilleerd, welke basisprijs zelf door de Monopolverwaltung wordt bepaald. Een produktieomvang die niet in een concurrentiesituatie wordt bereikt, mag in het kader van het discriminatieverbod niet ook voor andere Lid-Staten gelden; dit zou automatisch tot nieuwe discriminaties leiden. Artikel 37 van het Verdrag heeft juist ten doel het niet tot zulke discriminaties te laten komen. Het gaat niet aan om, in het kader van de uitlegging van artikel 95, door een monopolie in het leven geroepen discriminaties in stand te houden, wanneer zij volgens artikel 37 hadden moeten worden geëlimineerd.

De voorwaarden, opgesomd in artikel 79, oud, van het Branntweinmonopolgesetz dragen geen objectief karakter en zijn niet helder. Uitgegaan wordt van verschillende soorten distilleerderijen, voor welker oprichting en werkwijze bij uitstek nationale voorschriften gelden, gegeven door het monopolie en in de regeling voor de distilleerderijen besloten liggende. Bovendien is voor de vraag met welk type distilleerderij men te doen heeft, de basisprijs van het gedistilleerd bepalend, welker waarde weer met het monopoliesysteem samenhangt en van

jaar op jaar door de Monopolverwaltung wordt vastgesteld op grond van beleidsoverwegingen met een economisch beheer van het monopolie samenhangende, waarbij, als het om de belasting van ingevoerd en binnenlands gedistilleerd gaat, een element geïntroduceerd wordt dat met een echte fiscale last, opgelegd op grond van een in objectieve zin belastbaar feit, niets uitstaande heeft.

De in artikel 79 vastgestelde produktieomvang is te enenmale niet gerechtvaardigd, terwijl er alleen maar puur monopolistische doeleinden mee kunnen worden nagestreefd.

c) Met betrekking tot op Guadeloupe geproduceerde rum zij vastgesteld dat de vruchtenverwerkende coöperatieve distilleerderijen van dit Franse overzeese departement grote distilleerderijen zijn en dat het ten enenmale onmogelijk is de belastingvoordelen die in de Bondsrepubliek Duitsland aan de kleine distilleerderijen in uitzicht zijn gesteld, naar de distilleerderijen van Guadeloupe te transponeren. Een als zodanig feitelijk element, zoals de produktieomvang, sorteert een discriminerend effect wanneer het op het exporterend territoir slechts kan worden verwezenlijkt langs de weg van aanpassing aan de economische structuren van een andere Lid-Staat. Ofschoon objectiveerbaar, leidt de produktieomvang in casu tot discriminatie.

De juridische of economische eenheid

a) Bij op basis van vruchten werkende coöperatieve distilleerderijen kan alleen met het criterium van de economische eenheid worden gewerkt; ongeacht de rechtsstructuur der onderneming, geeft de produktieomvang de doorslag voor de toepasselijkheid van artikel 95. Wie de tegenovergestelde opvatting huldigt, komt uit bij een vergelijking van ondernemingen welke het in artikel 95 beslo-

ten liggend verbod van belastingdiscriminatie tot een dode letter maakt. Artikel 95 wil ervoor zorgen dat belastingen, gelegd op produkten die het voorwerp van intracommunautair ruilverkeer uitmaken, in mededingingsopzicht vokomen neutraal zijn; de mededinging wordt uitsluitend gemeten aan economische factoren, die op hun beurt de markt bepalen. Het begrip economische eenheid moet dus de doorslag geven, wanneer het om het genot van fiscale voordelen gaat.

Het is deze economische eenheid die op de markt voor gedistilleerd optreedt en tot de mededinging bijdraagt: niet de leden van een coöperatieve vruchtendistilleerderij, maar een distilleerderij als zodanig levert het gedistilleerd — om te worden verhandeld —. De rechtsstructuur (coöperatie, vereniging) welke achter deze economische eenheid schuilgaat, is in het kader van artikel 95 irrelevant. De hierbedoelde coöperatieve vruchtendistilleerderijen zijn in feite grote bedrijven.

b) Hetzelfde geldt voor forfaitair belaste distilleerderijen die op grond van hun eigen vergunning en het recht van de aangesloten eigenaren van grondstoffen, ook als belangrijke economische eenheden zijn te beschouwen.

c) Het gaat er maar om dat de coöperatieve vruchtendistilleerderijen en de forfaitair belaste distilleerderijen het door hen geproduceerde gedistilleerd zelf, volgens een gunstige fiscale regeling, door inschakeling van andere grote distilleerderijen kunnen verhandelen. De produkten van deze grote distilleerderijen doen op de markt de ingevoerde produkten concurrentie aan; de hoge belastingvoordelen waarvoor zij in aanmerking komen, helpen binnenlands gedistilleerd met ingevoerd gedistilleerd vergeleken, aan een groot prijsvoordeel. Dit komt neer op een discriminatie in de zin van artikel 95 van het Verdrag, zoals het in 's Hofs jurisprudentie wordt uitgelegd.

Het *Hauptzollamt Flensburg,* verweerder in het hoofdgeding, wijst er op dat het Hof in zijn arrest-Schneider-Import fiscale voordelen, toegekend aan Abfindungsbrennereien, Stoffbesitzer en Verschlußkleinbrennereien, in overeenstemming met artikel 95 van het Verdrag heeft bevonden; in zoverre zou de vraag of het alleen op de gelijksoortigheid der produkten aankomt, ontkennend moeten worden beantwoord. Dit zou ook gelden voor de coöperatieve vorm van de produktie op kleine schaal, zoals die in collectieve vruchtendistilleerderijen plaatsvindt.

Het voornaamste verschil tussen het bodemgeschil en de zaak Schneider is gelegen in de omstandigheid dat er in het Branntweinmonopolgesetz in 1973 niet met zoveel woorden een belastingsverlaging was voorzien voor ingevoerd gedistilleerd, afkomstig van bedrijven, soortgelijk aan de nationale distilleerderijen aan wie die verlaging in uitzicht werd gesteld. Dit wil evenwel niet zeggen dat er voor alle ingevoerd gedistilleerd, van om het even welke herkomst, aanspraak kan worden gemaakt op de belastingvoordelen die aan de nationale produktie zijn toegekend. Slechts buitenlandse producenten overeenkomende met de categorieën die in de nationale wet worden begunstigd, kunnen volgens artikel 95 op dezelfde fiscale voordelen aanspraak maken; wie het artikel anders uitlegt, zou uitkomen bij een discriminatie ten laste van 95 % van de nationale gedistilleerdproduktie die DM 1 500 en meer aan belastingen moet opbrengen en zou derhalve tot de volgens het Verdrag na te streven communautaire doelstellingen in geen verhouding staan.

De rumdistilleerderijen van Guadeloupe kunnen zelfs bij benadering niet worden vergeleken met de kleine distilleerderijen of coöperaties in Duitsland.

Het begrip „produktievoorwaarde" is zeer vaag; noch het loon- en prijsspeil, noch de sociale omgeving, noch het klimaat en de bodemgesteldheid werden in het litigieuze tijdvak door de nationale wetgever als fiscale criteria gehanteerd.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* verwijst naar de opmerkingen, gemaakt in de zaak 26/80 (Schneider-Import), waaraan in casu met name op de navolgende punten belang toekomt:

a) Volgens 's Hofs jurisprudentie is er van schending van artikel 95 van het EEG-Verdrag geen sprake, wanneer een Lid-Staat op een bepaald produkt — op het eigen grondgebied — progressieve belastingpercentages toepast en gelijksoortige ingevoerde produkten voor belastingverlaging alleen in aanmerking brengt wanneer zij voldoen aan de voorwaarden welke vervuld moeten zijn, willen produkten uit het eigen land voor een overeenkomstige verlaging in aanmerking komen.

b) Het verbod van fiscale discriminatie, zoals dat in artikel 95 van het EEG-Verdrag besloten ligt, gaat bij lange na niet zover dat het laagste, in de Bondsrepubliek geldende belastingtarief voor alle ingevoerd gedistilleerd zou moeten gelden.

c) Blijkens 's Hofs jurisprudentie is het, naar de huidige stand van het gemeenschapsrecht, aan de Lid-Staten niet verboden belastingvoordelen toe te kennen aan bepaalde soorten gedistilleerd of aan bepaalde categorieën producenten, aangezien zulke fiscale faciliteiten in het belang kunnen zijn van de verwezenlijking van rechtmatige economische of sociale doelstellingen; overwegende dat zulke faciliteiten zonder discriminatie ook hebben te gelden voor gedistilleerd uit andere Lid-Staten, verwijst het Hof, wat betreft de fiscale behandeling van ingevoerde alcohol, niet slechts naar het bedrag, doch ook naar de voorwaarden

waaronder zulk een faciliteit wordt verleend. Het belastingvoordeel, in de nationale regeling voorzien, kan in beginsel op ingevoerde produkten alleen worden toegepast wanneer zij voldoen aan de voorwaarden die ook voor concurrerende nationale produkten gelden. Volgens het Hof wordt in artikel 95 de eis gesteld dat voor fiscale voordelen, aan nationale produkten toegekend, zonder discriminatie ook gedistilleerd uit andere Lid-Staten in aanmerking wordt gebracht. Gesteld dat een Lid-Staat bij haar belasting van soortgelijke produkten op geoorloofde wijze differentieert, dan wordt er door een uitsluitende toepassing van het laagste belastingpercentage op alle ingevoerde en gelijksoortige produkten, noodzakelijkerwijze gediscrimineerd ten nadele van waren waaraan de nationale wetgeving zulk een voordeel onthoudt, ofschoon zij met ingevoerde waren op dezelfde wijze concurreren als waren waaraan bedoeld voordeel wel werd toegekend.

d) De vraag of een indirecte discriminatie gelegen kan zijn in het feit dat er tegen een verlaagd tarief mag worden ingevoerd wanneer er maar niet meer wordt geproduceerd dan een per jaar aangegeven maximum, terwijl er volgens artikel 79, lid 2, der wet door nationale produkten, om voor het belastingvoordeel in aanmerking te komen, moet worden voldaan aan verschillende andere voorwaarden die door buitenlandse producenten in den regel niet kunnen worden vervuld, gaat slechts de rechter aan die van het bodemgeschil heeft kennis te nemen.

In ieder geval voldoet de Duitse wettelijke regeling aan de in 's Hofs jurisprudentie gestelde eis, dat er bij de toekenning van het belastingvoordeel niet mag worden gewerkt met criteria waaraan zonder bezwaar door de nationale producenten, doch niet door de buitenlandse producenten kan worden voldaan.

e) De forfaitaire belasting van distilleerderijen is te beschouwen als een soepeler manier van inning, bij invoering waarvan ook sociale overwegingen en overwegingen van landbouwbeleid hebben meegesproken.

Kleine bedrijven kunnen zonder al te grote kosten voor de administratie worden belast, terwijl de door de schattingsprocedure geboden mogelijkheid een belastingvrij excedent te produceren, de fiscale eerlijkheid bevordert en clandestien distilleren minder verleidelijk maakt. De mogelijke versoepeling, in het forfaitair belasten van distilleerderijen gelegen, is in hoofdzaak te beschouwen als een bij zeer kleine distilleerderijen intredend neveneffect van het als een eenheidsstelsel te beschouwen systeem der nationale belastinginning. Men heeft hier te doen met een technisch voorschrift, de inning betreffende, zodat de produktie van gedistilleerd in forfaitair belaste bedrijven niet onder het in artikel 95 van het Verdrag omschreven verbod van fiscale discriminatie valt; zulk een inning is, belastingtechnisch gezien, de meest efficiënte methode en de — eventuele — nevenvoordelen die eraan verbonden zijn, zijn uit een oogpunt van sociaal en landbouwbeleid positief te waarderen.

f) De regeling betreffende het aan een periode gebonden distilleren wordt niet door artikel 95 bestreken; zij houdt geen belastingvoordeel in. Het enkele feit dat er, op gunstige fiscale voorwaarden, in bepaalde jaren een grotere, in andere jaren een kleinere hoeveelheid gedistilleerd kan worden gefabriceerd is, gezien de compensatie welke aldus binnen zulk een periode wordt bereikt, niet als een voordeel te beschouwen; het feit dat dit „voordeel" niet ook voor buitenlandse produkten geldt, valt niet onder het verbod van fiscale discriminatie, omschreven in artikel 95. In ieder geval is de omstreden regeling met de beginselen van artikel 95 verenigbaar: door de hierbedoelde

mogelijkheid van periode-gebonden distillatie ook toe te kennen aan de buitenlandse producenten van gedistilleerd, wordt geen gelijkheid van behandeling bereikt; het enige gevolg is dat aan ingevoerd gedistilleerd een aanzienlijk voordeel wordt bezorgd.

De *Commissie* stelt vast dat het Finanzgericht te Hamburg van het Hof wenst te weten of, en onder welke omstandigheden, de fiscale voordelen welke in het nationale recht aan bepaalde soorten produkten of aan bepaalde categorieën producenten worden voorbehouden, ook aan ingevoerde alcohol ten goede kan komen; het gaat er dus om de maatstaven vast te stellen, die bij toepassing van artikel 95 van het Verdrag moeten worden gehanteerd. Al heeft het Hof zich over dit probleem reeds meermalen uitgesproken, het Finanzgericht wenst nogmaals de draagwijdte van deze jurisprudentie te zien verduidelijkt.

De vraag of het bij de uitlegging van artikel 95 aankomt op de gelijksoortigheid van ingevoerde en nationale produkten (artikel 95, eerste alinea) dan wel op een tussen deze produkten bestaande concurrentieverhouding (artikel 95, tweede alinea) of ook op het feit dat er voor ingevoerde en nationale produkten gelijksoortige produktievoorwaarden gelden

a) Blijkens de arresten, door het Hof op 27 februari 1980 gewezen in de zaken 168/78 (Commissie t. Franse Republiek, Jurispr. 1980, blz. 347), 169/78 (Commissie t. Italiaanse Republiek, Jurispr. 1980, blz. 385) en 171/78 (Commissie t. Koninkrijk Denemarken, Jurispr. 1980, blz. 447) is artikel 95, dat de bepalingen betreffende de afschaffing van douanerechten en heffingen van gelijke werking aanvult, bedoeld om, door uitschakeling van alle protectie die een gevolg kan zijn van de toepassing van binnenlandse belastingen welke ten opzichte van produkten uit andere Lid-Staten discriminatie inhouden, het vrije verkeer van goederen tussen de Lid-Staten onder normale concurrentievoorwaarden te verzekeren; artikel 95 wil binnenlandse belastingen geheel neutraal doen zijn, waar nationale en ingevoerde produkten met elkander concurreren.

Volgens 's Hofs jurisprudentie, en wel met name volgens de arresten, door het Hof van Justitie op 17 februari 1976 en 10 oktober 1978 onderscheidenlijk gewezen in de zaken 45/75 (Rewe, Jurispr. blz. 181) en 148/77 (Hansen I, Jurispr. blz. 1787) zijn als gelijksoortig te beschouwen produkten welke de consument kwalitatief hetzelfde bieden of in dezelfde behoeften voorzien; of artikel 95, eerste alinea, van toepassing is, wordt dus niet bepaald volgens de maatstaf ener strikte identiteit, doch veeleer volgens de norm van gelijke of vergelijkbare gebruiksmogelijkheden. Het begrip „gelijksoortige produkten" dient soepel te worden geïnterpreteerd; het moet mogelijk zijn om, met behulp van artikel 95, eerste alinea, vat de krijgen op alle fiscale procédé's welke aan de gelijkheid van behandeling van nationale en ingevoerde produkten afbreuk doen.

Artikel 95, tweede alinea, is bedoeld om tegen iedere vorm van indirect fiscaal protectionisme te kunnen optreden, wanneer het gaat om produkten welke, zonder gelijksoortig te zijn, tot bepaalde produkties uit invoerlanden in een, desnoods partiële, indirecte of potentiële, concurrentieverhouding staan.

b) Het Hof heeft ook voor recht verklaard dat de voordelen, welke een nationale belastingregeling, in de vorm van een vrijstelling of tariefverlaging, de produktie van bepaalde soorten gedistilleerd of bepaalde categorieën van producenten biedt, ook hebben te gelden voor ingevoerd communautair gedistilleerd dat, in

aanmerking genomen de criteria welke aan artikel 95, eerste en tweede alinea, ten grondslag liggen, aan dezelfde condities voldoet. Zulke condities dienen te worden onderscheiden van „gelijksoortige produktievoorwaarden", in de zin aan deze term toegekend door de verwijzende rechter, die er „tal van omstandigheden", zoals het loon- en prijsniveau, de sociale omgeving, het klimaat alsook — bij landbouwprodukten — de kwaliteit van het zonlicht onderbrengt. Aan 's Hofs jurisprudentie kan nergens worden afgelezen dat de gelding van het verbod van belastingdiscriminatie, in artikel 95 omschreven, volgens zulk een impliciet gehanteerde, aanvullende maatstaf wordt bepaald. Het Hof heeft steeds een strikte uitlegging van artikel 95 bepleit; zou men de geldigheid van het fiscale non-discriminatiebeginsel afhankelijk stellen van de vraag of er voor gelijksoortige ingevoerde en nationale produkten bovendien gelijksoortige produktiecondities golden, dan zou artikel 95 interpreterenderwijs van ieder praktisch effect worden beroofd.

De vraag of het ook aan ingevoerde produkten in uitzicht stellen van een voor nationale produkten geldend belastingvoordeel, kan worden geconditioneerd door de hoeveelheden, in iedere produktie-inrichting — als juridische of economische eenheid — geproduceerd

a) Het Hof kent in zijn jurisprudentie aan de Lid-Staten, bij gebreke van een communautaire regeling, de vrijheid toe voor hun nationale produktie het belastingsysteem te kiezen dat hun het meest passend voorkomt; in zulk een systeem kunnen, in het kader van het door de betrokken Lid-Staten gevolgde economisch beleid, aan bepaalde soorten produkten of aan bepaalde categorieën producenten fiscale voordelen worden toegekend; dit is evenwel met artikel 95 alleen verenigbaar wanneer men die voordelen, zonder discriminatie, ook doet gelden c.q. kan doen gelden voor soortgelijke produkten uit andere Lid-Staten.

b) Breidt men aldus fiscale voordelen, waarvoor op nationaal niveau welomschreven condities gelden, uit tot ingevoerde produkten, dan rijzen er moeilijkheden; die moeilijkheden houden verband met het feit dat zulk een uitbreiding er per slot van rekening op neerkomt dat een nationale belastingregeling wordt „geëxporteerd" in die zin dat zij wordt toegepast op een buitenslands bestaande materiële situatie, waarvoor zij niet was ontworpen. Het Hof heeft zelf erkend hoe netelig de problemen zijn welke gelijkstellingen en vergelijkingen als hierbedoeld, doen rijzen. Wezenlijk is evenwel dat det doen gelden van fiscale voordelen voor ingevoerde produkten, zonder discriminatie moet geschieden; fiscale differentiaties van discriminerende of protectionistische aard, zijn niet te rechtvaardigen.

c) De noodzaak te dezen discriminatie te vermijden, stelt aan de vrijheid der Lid-Staten een duidelijke grens. Die grens wordt bereikt, ja overschreden, wanneer het nationale belastingstelsel zich er niet voor leent op ingevoerde produkten te worden toegepast. Dit is in concreto het geval, wanneer technische obstakels, gelegen in de structuur van de nationale wettelijke regeling, zich tegen zulk een uitbreiding (bijvoorbeeld: „Brennen im Abschnitt") verzetten of wanneer het nationale belastingstelsel de toekenning van fiscale voordelen verbindt aan kenmerken en modaliteiten van het nationale recht, die in het land van

export niet bekend zijn. Het belastingvoordeel dat aan de nationale produktie wordt toegekend, kan dan om materiële of juridische redenen niet worden „geëxporteerd"; het zou een onder artikel 95 vallende discriminatie van ingevoerde waren inhouden.

De antwoorden, op de gestelde vragen te geven

De vragen van het Finanzgericht te Hamburg dienen als volgt te worden beantwoord:

1. Doorslaggevend voor de toepassing van artikel 95 is of men te doen heeft met „gelijksoortige" produkten (eerste alinea) dan wel of de belasting andere produkties zijdelings kan beschermen (tweede alinea). Zijn deze materiële voorwaarden vervuld, dan doet het weinig ter zake of de produktieomstandigheden van ingevoerde en nationale produkten gelijksoortig zijn.

2. Naar de huidige stand van het gemeenschapsrecht blijven de Lid-Staten bevoegd aan bepaalde nationale producenten of bepaalde produkten belastingvoordelen in uitzicht te stellen, mits zij uitbreidenderwijze ook kunnen worden toegepast ten gunste van ingevoerde waren, zonder dat het met betrekking tot die waren tot discriminatie komt en zonder dat nationale produkten indirect worden beschermd.

3. De grens, aldus gesteld aan de interventiemogelijkheden der Lid-Staten, zou met name worden overschreden — en artikel 95 geschonden —, wanneer technische hinderpalen aan een eventuele uitbreiding in de weg zouden staan of de op nationaal niveau toegekende belastingvoordelen gebonden zouden zijn aan — in het land van uitvoer onbekende — bijzonderheden van het nationale recht.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 19 februari 1981 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de vennootschap Rumhaus Hansen GmbH & Co., eiseres in het hoofdgeding, vertegenwoordigd door D. Ehle, en door de Commissie, vertegenwoordigd door R. Wägenbaur.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 2 april 1981 zijn conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 12 juni 1980, ingekomen ter griffie op 27 juni 1980, heeft het Finanzgericht Hamburg het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag een prejudiciële vraag gesteld, de uitlegging van artikel 95 van het EEG-Verdrag betreffende, welker beantwoording het Finanzgericht in staat moet stellen te bepalen onder welke voorwaarden de bepalingen van het Branntweinmonopolgesetz, waarin de toepassing van verlaagde tarieven voor bepaalde soorten produkten is voorzien, ook hebben te gelden voor bepaalde soorten uit andere Lid-Staten afkomstig gedistilleerd.

2 Blijkens de verwijzingsbeschikking heeft verzoekster in het hoofdgeding in 1973 verschillende partijen lichte rum, afkomstig uit Guadeloupe, ingevoerd en doen inklaren, waarbij zij, ten titel van „Monopolausgleich" het destijds geldende normale belastingpercentage van DM 1 500/hl gedistilleerd had te betalen. Verzoekster kwam van de beslissing der douane in beroep, stellende dat er, in strijd met artikel 95 van het Verdrag, ten nadele van ingevoerd gedistilleerd werd gediscrimineerd: voor bepaalde soorten gedistilleerd van binnenlandse herkomst zou een gunstiger belastingpercentage gelden.

3 Blijkens het dossier en de door verzoekster ten processe verschafte inlichtingen is in confesso dat de douane, bij toepassing van de hierbedoelde belasting, het voor gedistilleerd van binnenlandse herkomst geldende algemene belastingpercentage heeft toegepast. Verzoekster gaat er in haar betoog van uit dat er volgens de nationale wetgeving van dit algemene percentage kan worden afgeweken ten gunste van bepaalde soorten gedistilleerd van kleine producenten, die voor een korting in aanmerking komen. Verzoekster wil op de door haar geïmporteerde produkten het gunstigst percentage, geldend voor gedistilleerd van binnenlandse herkomst, te zien toegepast, waarbij zij met name wijst op de belastingregeling, destijds voorzien in de wet op gedistilleerd, geproduceerd in Obstgemeinschaftsbrennereien. Gebruikmakend van de gezamenlijke rechten van haar leden, zouden die Brennereien zo veel mogen distilleren, dat zij in feite zijn te beschouwen als industriële ondernemingen, die zeer wel met de rumproducenten kunnen worden vergeleken.

4 In de verwijzingsbeschikking maakt het Finanzgericht gewag van de twijfel, ontstaan doordat het Bundesfinanzhof recentelijk, bij voorlopige beslissing van 6 november 1979, in een andere zaak waarin dezelfde verzoekster partij is, heeft uitgesproken dat het verbod van fiscale discriminaties, omschreven in artikel 95 van het EEG-Verdrag, alleen geldt voor buitenlandse produkten waarvoor dezelfde produktiecondities gelden als voor de begunstigde inheemse produkten. Opmerking verdient dat deze voorlopige beslissing, blijkens een door verzoekster ten processe overgelegd document, bij een op 16 juli 1980 door het Bundesfinanzhof gewezen arrest is bevestigd.

5 Het Finanzgericht betwijfelt of het aanleggen van een maatstaf, ontleend aan de vergelijkbaarheid der produktiecondities, zich verdraagt met het stelsel van artikel 95 dat, naar het Finanzgericht meent, op de gelijksoortigheid der waren is gebaseerd, en niet op de condities waaronder die waren worden

geproduceerd; zulke condities omvatten tal van natuurlijke, economische en sociale factoren welke, zouden zij in aanmerking moeten worden genomen, het discriminatieverbod van artikel 95 goeddeels buiten werking zouden kunnen stellen. Het Finanzgericht herinnert eraan dat het Hof in zijn jurisprudentie tot nu toe alleen differentiatie naar produktiehoeveelheden heeft aanvaard (arrest, op 22 juni 1976 gewezen in de zaak-Bobie, 127/75, Jurispr. blz. 1079), zodat de mogelijkheid van toepassing van fiscale kortingen niet van andere voorwaarden dan de per onderneming geproduceerde hoeveelheid zou mogen afhangen.

6 Deze onzekerheid gaf het Finanzgericht aanleiding tot het stellen van de navolgende vraag:

„Moet artikel 95, eerste en tweede alinea, EEG-Verdrag aldus worden uitgelegd, dat het alleen dan van toepassing is, indien voor gelijksoortige (eerste alinea) of anderszins met de ingevoerde produkten concurrerende (tweede alinea) nationale produkten gelijksoortige produktievoorwaarden als voor de ingevoerde produkten bestaan, of is alleen de gelijksoortigheid van de produkten respectievelijk als concurrentieverhouding van belang, of kan de uitbreiding van de belastingfaciliteit voor nationale produkten tot ingevoerde produkten bovendien afhankelijk worden gesteld van produktiehoeveelheden per bedrijf als juridische of economische eenheid?"

7 De aldus door de nationale rechter aan de orde gestelde problemen zijn goeddeels tot oplossing gebracht in een arrest, door het Hof op 30 oktober 1980 gewezen in een zaak (Schneider-Import t. Hauptzollamt Mainz, 26/80), die voor het Hof aanhangig was toen het Finanzgericht zijn prejudiciële vraag stelde.

8 Blijkens de in genoemd arrest aangehaalde vaste jurisprudentie van het Hof, is het de Lid-Staten naar de huidige stand van het gemeenschapsrecht niet verboden aan bepaalde soorten gedistilleerde dranken of bepaalde groepen producenten belastingvoordelen in de vorm van een ontheffing of vermindering van rechten toe te kennen. Evenwel hebben zulke begunstigingsregelingen, volgens artikel 95, zonder onderscheid ook te gelden voor ingevoerde produkten waarvoor dezelfde condities gelden als voor de begunstigde nationale produkten.

9 Onmiskenbaar komt men echter bij het aanleggen van de maatstaven van artikel 95 te staan voor bijzondere moeilijkheden, enerzijds verband houdende met de omstandigheid dat er bij de toekenning van bepaalde belastingfaciliteiten kan zijn uitgegaan van technische uitvoeringsvoorschriften der onderscheiden nationale wettelijke regelingen, de vervaardiging van en de belasting op gedistilleerd betreffende, en anderzijds met de natuurlijke produktiegegevenheden die bijzondere problemen doen rijzen wanneer men, zoals in casu, te maken heeft met een produkt afkomstig uit landstreken waar andere klimatologische omstandigheden gelden dan in Europa.

10 In het arrest van 30 oktober 1980 is te dezen overwogen dat volgens artikel 95 de ingevoerde produkten daadwerkelijk dezelfde voordelen moeten kunnen genieten als vergelijkbare nationale produkten, ook al mochten de ingevoerde produkten niet voldoen aan de technische of wettelijke voorwaarden, geldende voor nationale produkties waaraan een bepaald fiscaal voordeel is toegekend. De nationale rechter heeft er terecht op gewezen dat het niet te rijmen zou zijn met de eis ener werkelijk behandeling van nationale en de ingevoerde produkten, indien er aan ingevoerde produkten die voldoen aan de kwantitatieve maatstaf van de nationale wet, nadere, met de produktiecondities samenhangende eisen worden gesteld waaraan, vanwege de natuurlijk of legislatieve gegevenheden, door een produkt uit een andere Lid-Staat niet kan worden voldaan.

11 Feitelijke vragen, rijzende door de toepassing op ingevoerde produkten van de maatstaven, voor de toekenning van fiscale voordelen aan bepaalde produkten of aan bepaalde nationale produkties geldende, alsook vragen betreffende de keuze tussen de voor toepassing in aanmerking komende vergelijkingsmaatstaven, staan ter beoordeling van de nationale rechter.

12 Naar aanleiding van hetgeen door verzoekster werd betoogd, zij er evenwel op gewezen dat, waar volgens artikel 95 een ingevoerd produkt daadwerkelijk voor eenzelfde fiscale behandeling in aanmerking moet komen als een vergelijkbaar nationaal produkt, het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet verplicht ingevoerde produkten voor een gunstiger behandeling in aanmerking te doen komen dan hun eigen nationale produktie. Met name verplicht het Verdrag een Lid-Staat niet aan ingevoerd gedistilleerd, geproduceerd door produktie-eenheden die niet voldoen aan de specifieke kwantitatieve criteria volgens welke vergelijkbare nationale produkten voor belastingvrij-

stelling of een verlaagd tarief in aanmerking zijn gebracht, faciliteiten in uitzicht te stellen.

13 Door deze overwegingen heeft de nationale rechter zich te laten leiden bij zijn onderzoek naar het betoog, door verzoekster ontwikkeld met betrekking tot de Gemeinschaftsbrennereien, en met name wanneer het gaat om de kwantitatieve grenzen, gesteld aan de toepasselijkheid van verlaagde tarieven, waarvoor destijds alleen gedistilleerd uit ondernemingen als voormeld in aanmerking werd gebracht, en om het maken van een vergelijking met de produktiecapaciteit der ondernemingen waaruit de door verzoekster ingevoerde rum afkomstig was.

14 In antwoord op de gestelde vragen zal derhalve moeten worden uitgesproken dat artikel 95 van het EEG-Verdrag in die zin is te verstaan, dat belastingfaciliteiten, krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat geldende voor bepaalde soorten gedistilleerd, ook hebben te gelden voor produkten uit andere Lid-Staten die zowel voldoen aan de maatstaf der gelijksoortigheid die aan artikel 95 ten grondslag ligt, als aan de voorwaarden, waaraan men volgens de nationale wettelijke regeling moet voldoen om voor de faciliteit in aanmerking te komen.

15 Is een aan nationale produkten in uitzicht gestelde faciliteit afhankelijk gesteld van de per produktie-eenheid geproduceerde hoeveelheden, dan heeft die faciliteit ook te gelden voor produkten van herkomst uit in andere Lid-Staten gevestigde produktie-eenheden, die aan dezelfde kwantitatieve maatstaven voldoen. Is deze voorwaarde vervuld, dan mag een Lid-Staat dat belastingsvoordeel niet weigeren op grond van nadere wettelijke voorwaarden, waaraan een produktie-eenheid in een andere Lid-Staat niet kan voldoen om redenen, verband houdende met haar geografische situatie dan wel met de in die staat voor de produktie van gedistilleerd geldende wettelijke regeling.

Kosten

16 De kosten door de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, komen niet voor vergoeding in aanmerking. De procedure is ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een voor de nationale rechter gerezen incident te beschouwen, zodat deze laatste over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

uitspraak doende inzake de vragen, door het Finanzgericht te Hamburg bij beschikking van 12 juni 1980 gesteld, verklaart voor recht:

Artikel 95 van het EEG-Verdrag is in die zin te verstaan, dat belastingfaciliteiten, krachtens de wettelijke regeling van een Lid-Staat geldende voor bepaalde soorten gedistilleerd, ook hebben te gelden voor produkten uit andere Lid-Staten die zowel voldoen aan de maatstaf der gelijksoortigheid die aan artikel 95 ten grondslag ligt, als aan de voorwaarden, waaraan men volgens de nationale wettelijke regeling moet voldoen om voor de faciliteiten in aanmerking te komen.

Als een aan nationale produkten in uitzicht gestelde faciliteit afhankelijk is gesteld van de per produktie-eenheid geproduceerde hoeveelheden, dan heeft die faciliteit ook te gelden voor produkten van herkomst uit in andere Lid-Staten gevestigde produktie-eenheden, die aan dezelfde kwantitatieve maatstaven voldoen. Is deze voorwaarde vervuld, dan mag een Lid-Staat det belastingvoordeel niet weigeren op grond van nadere wettelijke voorwaarden, waaraan een produktie-eenheid in een andere Lid-Staat niet kan voldoen om redenen, verband houdende met haar geografische situatie dan wel met de in die staat voor de produktie van gedistilleerd geldende wettelijke regeling.

Pescatore Touffait Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 7 mei 1981.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Tweede kamer
P. Pescatore